

EL TEMPS

La guerra és més que una batalla

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.
REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrici Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univer Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

ILLUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRICUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, José Luis Guamer, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).
SUBSCRIPCIONS: Begonya-Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Q ueden pocs dubtes que aquesta guerra que serà coneguda en la història com la guerra del Golf és ja la tercera gran guerra del segle XX. Si no és una Guerra Mundial per l'extensió dels teatres d'operacions, sí que ho és per altres dues raons: per la seua mundialització immediata a través dels mitjans de comunicació (més encara que la guerra del Vietnam, i infinitament més que qualsevol altra de les guerres dels darrers quaranta-cinc anys). I perquè és el reflex, i serà **ahor**

l'origen, d'allò que hom **reiterada-**ment anomena el "nou ordre **mundial**". Aquest és el primer conflicte bèl·lic important, d'ençà del 1945, que no és una manifestació directa del conflicte de fons entre les superpotències EUA i URSS.

L'equilibri de la guerra freda, que era un equilibri de la por, però efectiu, ha desaparegut per sempre, i encara no existeix un equilibri nou. Sembla clar que amb Iraq i Síria fermament integrats en l'òrbita de la superpotència soviètica, clients, armats i controlats per l'URSS —com era el cas fa deu anys— aquesta guerra no hauria estat possible. És probable, també, que l'intent desesperat de Gorbtxov per arribar a una pau negociada sota els seus auspicis era també un intent de recuperar per al futur el protagonisme perdut en la regió. Cosa que els americans difícilment podien veure amb simpatia. La gran batalla d'aquesta guerra era, doncs, més necessària per raons polítiques que no per raons militars.

Militarment, Saddam Hussein estava vençut ja abans de l'ofensiva terrestre, i sense més eixida que la retirada incondicional o la destrucció del seu propi exèrcit (per molt de mal que, en la pròpia agonia, pugui arribar a infligir a l'enemic). El pla soviètic, per tant, li permetia escapar al desastre inevitable de la manera menys humil·liant i menys perillosa: cedint no a la pressió enemiga, sinó als bons oficis d'un vell amic. I a més, guanyant temps, salvant la part més grossa i ben armada de les seues forces, i sobretot salvant-se ell mateix i el seu règim, i salvant la cara davant dels pobles àrabs i musulmans. És clar que, si l'objectiu únic i últim dels americans i dels seus aliats era l'alliberament de Kuwait, la retirada iraquiana sota les condicions de l'acord

d'última hora entre Gorbtxov i Tareq Aziz era perfectament acceptable. El càlcul dels americans, però —i dels seus aliats francesos, britànics, saudites, sirians i egipcis— era un altre: una **retirada** iraquiana sota els auspicis soviètics, en primer lloc, no arribava a ser una victòria proporcional a l'enorme **esforç** bèl·lic desplegat; i en segon lloc, **deixava** pràcticament intactes el prestigi i el potencial militar de Saddam Hussein, i per tant equivalia a mantenir un factor intolerable de risc per al futur.

Haver arribat a la solució militar **extrema**, quan era possible evitar-la, significa, doncs, que l'alliberament de Kuwait era l'objectiu principal, però la destrucció del potencial militar iraquiana era l'objectiu **essencial**. Un objectiu que, amb més o menys temps i amb major o menor cost, amb tota probabilitat serà aconseguit. Allò que ningú no sap encara és si hom anirà encara més enllà i l'objectiu final serà la destrucció a qualsevol preu del règim de Saddam Hussein (impossible, segurament, sense l'ocupació de Bagdad i de pràcticament tot l'Iraq). En qualsevol cas, el que no és de cap manera segur és que la victòria en el camp de batalla signifiqui la victòria en una altra guerra més llarga i perillosa que l'estrictament militar. Perquè una gran part de la població dels països àrabs i islàmics està ja en guerra religiosa, moral i personal contra l'"Occident", contra els americans i els europeus, i també contra els règims i governs que s'hi han aliat. I l'ofensiva terrestre, amb la destrucció de l'única força militar important de tot el món àrab i l'ocupació parcial o total d'un país àrab, serà considerada sense dubte com una agressió de la qual tots els pobles àrabs participen com a víctimes.

Els iraquians seran els herois vençuts, però igualment herois. Igualment símbol de la resistència a un enemic que no pot tolerar, sense humiliar-lo, cap poder àrab independent. Aquesta és la guerra que ara comença, i no haurà prou helicòpters, prou bombes intel·ligents ni prou portaavions per a guanyar-la. Només es podrà "guanyar" si les potències vencedores en la batalla utilitzen la intel·ligència en altres camps que no siguin la tecnologia militar. I si **nou ordre** no és només l'ordre dels més forts.

